

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 24.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813942768/facsimile.pdf> (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Vilke Du endnu, Cecilie, *) klive ved den Forudsætning, „at min saakaldte Idee hver Dag skal tabe i Realitet og Betydning.“ Da troe mig, som dog her taler af Erfaring: „Nei, den har ikke tabt i Betydning, men vundet uendeligt, alt som mit Begreb om den klaredes. Det er mig, der har tabt i Betydning i min egen Forestilling efterhaanden som jeg blev mig dens umaadelige Storhed bevidst! Jeg svimler ved Tanken om Ideen, og føler snart min Afmagt til at fatte den — men kunde jeg, vilde jeg ønske den mindre, for selv at forekomme mig større i Forhold til den? Hvor maatte dens Storhed knuse mig!

Paa samme Tid som Pluraliteten lader haant om Forstanden i Almindelighed, naar den nævnes i Modsetning til Hjertet, og fordømmer den aldeles, naar Talsen er om en Andens Forstand i Særdeleshed, have de dog stor Respekt for deres egen, og udtale ikke gjerne de fire — desværre ofte anvendelige Ord: Det forstaaer jeg ikke. Ikke nok med at det ene Menneſte taler om det andet, som om de kunde gaar ind og ud af hinanden med Træſto, ikke alene dommer om deres Handlinger, men om Motiverne, ikke alene om deres Ord, men om hvad de formenes at tænke — selv ligeoverfor det Guddommelige ville de gjerne have en Slags Mening, om de end aldrig tænke derover, selv her genere de sig

*) See „nogle Blade til Clara Raphael fra Cecilie“.

for at sige: Jeg forstaaer det ikke. Og naar de sige det er det gjerne som en Undskyldning for den Uerindighed, hvormed de gaae, de alvorligste Ting i Livet forbi, og sige enhver dybere Betragtning af Tilværelsen. Er det saaledes, vi skulle afvise Erkjendelsen, naar den vil gjere sig gjældende hos os?! Nei, den sande Indrømmelse af vor Mangel paa Evne til at forstaae maae følges af den inderligste Higen derefter, af den oprigtigste Beskræbelse derfor. "Endnu forstaaer jeg intet!" er det rette Udtryk for Tilstaaelsen af vor Svagheit, thi deri antydes et Haab, som er uafhængigt fra Troen. Og dette Haab er ikke forsængeligt, det er begrundet i Kjærlighedens Væsen, som intet beholder for sig selv. Er den stor, da skulle vi vissest blive store ved og i den.

Men hvis vor aandelige Udvikling skal gaae for sig paa en naturlig Maade, maae vi give Tid. Erkjendelsen fører ikke paa Jernbane, men gaaer sin egen, ofte ubænedige Vej, hvorpaa den nødvendigvis undertiden maae standse, for at hvile ud, og vinde nye Kræfter. Dette convenerer nu slet os stakkels Mennesker, der have en utrolig Hast med at komme ud over den Periode, da man endnu intet Resultat er kommet til, og selgelig af de Systematiske bliver behandlet som en Uindviet, der ikke tør snakke med eller have nogen Mening, naar Folk af Baget tale. Noget af det første, Erkjendelsen derfor feer sig om efter, er et System, og naar den har tilegnet sig et af de gjængse, eller hvis den er af en original Natur,